

Rob Oostveen

Fatale fout

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

Horen, zien en zwijgen

De Vreemdgangers

De Sirene

Wraak

Vakantieliefde

De Donor

Fatale fout

© 2018 - Rob Oostveen

Uitgegeven door RobooBooks

Omslag: Oranje Vormgevers

ISBN 978-90-826034-6-0

Eerste druk - Februari 2018

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en/of auteur.

Toen

‘Geen gemeenschap voor ik getrouwd ben’. Ze hoort het hem nog zeggen. Een merkwaardige opvatting voor een 21-jarige in deze tijd, een student nog wel. Ze begreep er niets van. Toch was ze gek op hem. Hij was knap, voorkomend, had humor en behandelde haar met respect. Dat hij geen gemeenschap wilde nam ze op de koop toe, hij zal er wel een reden voor hebben, daar vertrouwde ze op. Een vertrouwen dat wederzijds was, dat voelde ze gewoon. Ze zou het zichzelf nooit vergeven als ze hem, op wat voor een manier dan ook, zou bedriegen, ook al had zij er zelf best wel behoefte aan. Vandaag was ze in zijn kamer, waarvan ze sinds enkele weken de sleutel had. Hij was er nog niet, zijn practicum duurde nog minstens een uur. Ze ging in een stoel zitten en keek rond. Zijn kamer was sober ingericht, naast zijn bed, een nachtkastje, bureau en de luie stoel waar ze nu in zat, stond er nog een kast voor zijn kleren en verder niks. Er hing ook niets aan de muur. Ze had geen boek of iets meegenomen en moest de tijd tot hij thuis kwam zien te doden. Ze stond op om een CD’tje op te zetten. Ze wist dat hij een hele serie had, waaronder enkele van de Stones, de Beatles en The Who. Hij was gek op muziek uit de 60’er en 70’er jaren. Ze keek in de la van het nachtkastje onder de CD-speler. Daar lagen wat CD’s in, maar niet die van de Beatles, die ze wilde opzetten. Toen ze het tweede laatje open maakte, vond ze van alles, maar geen CD’s. Ze wilde de lade net dicht doen, toen haar oog op een schrift viel met handgeschreven op de omslag:

Over Casper. . . helaas.

Ze stond er even naar te kijken, pakte het toen uit het laatje, draaide het een paar keer om in haar handen en dacht even na wat ze ermee zou doen. Ze wilde zijn vertrouwen niet beschamen, maar van de andere kant, ze zouden ook geen geheimen voor elkaar mogen hebben. Als er dingen in zouden staan die echt niet voor haar bestemd waren, kon ze het nog steeds terug leggen en doen of ze van niets wist. Vroeg of laat zou hij het haar dan toch wel - moeten - vertellen. Maar stel, stel dat hij het haar nooit zou vertellen, om wat voor reden dan ook, zou ze hem dan nog wel kunnen geloven, of kunnen vertrouwen? Ze zou het na lezing ook weer terug kunnen leggen en het op een later moment ‘toevallig’ vinden waar hij bij was. Dan kon ze zien hoe oprecht hij was.

Ze draalde niet langer, ze kon haar nieuwsgierigheid toch niet bedwingen. Ze pakte het schriftje, ging weer in de stoel zitten en begon te lezen, wat niet makkelijk was met het handschrift van een kind.

Ik ben vorige week 9 jaar geworden. Van papa en mama heb ik een doos dokterspullen gehad. Vind ik leuk. Ik wil later dokter worden.

Vanavond doet mama raar, ze vertelt dat bijna alle kinderen dit met hun moeder doen, dat doe je als je zo oud bent. Het is alleen niet goed dat kinderen daar over praten.

Ik vind het raar, maar omdat mama het zegt geloof ik het.

Eerst moet ik mij uitkleeden, dan doet zij het ook. Ze bekijkt mij helemaal en aait mij over mijn rug en mijn buik. Ze voelt ook aan mijn plessertje. Dan moet ik even bovenop haar komen liggen. Ze houdt mij

*stevig vast bij mijn billen. Na een tijdje mag ik mij weer aankleden.
Ik vind het niet fijn.*

Ze sloeg haar hand voor haar mond. Wat was dit nu weer? Was dit van hem, had hij dit zelf geschreven? Ze legde het schriftje even opzij, dit overviel haar. Zou hij vroeger zijn misbruikt? Alhoewel, wat er stond was eigenlijk toch vrij onschuldig, wel raar, maar ook onschuldig. Dit was wel erg persoonlijk, kon ze dit nog wel verder lezen? Ze kon zich niet inhouden, bladerde snel door het schriftje heen en las in een steeds volwassener handschrift steeds ergere dingen. Dit schreef hij een paar jaar later.

vandaag zou papa niet thuis komen. Ik mocht bij haar in bed slapen, dat vond mama gezellig. Ze wilde wel dat we alle twee bloot waren. Dat was niet zo erg, want het was toch erg warm weer. Ik moest vandaag proberen om met mijn vingers in haar spleetje te wrijven. Ik moest doorgaan tot het daar erg nat zou worden. Dat lukte na een tijdje en toen begon ze heel erg te hijgen. Ik dacht dat ik iets verkeerd deed en wilde stoppen, maar ze gilde bijna dat ik door moest gaan. Ik moest sneller en harder wrijven. Ze deed zo vreemd, ik wist niet wat ik ervan moest vinden. Daarna moest ik tegen haar aan komen liggen en hield ze mij heel stevig vast. Ze wilde met mijn plassertje spelen, maar dat vond ik niet zo fijn. Hij werd daar een beetje hard van en dat kon niet goed zijn.

Ze las verbijsterd de verschillende pagina's uit het schriftje, waarbij de teksten steeds intiemer werden. Ze voelde zich er steeds onpasselijker bij worden, maar kon ook weer niet ophouden met lezen. Ze werd meegesleurd in de onwaarachtige ervaringen van haar vriend. Het leek steeds meer op het horror scenario van een slechte B-film. Toch kon ze nu niet meer stoppen met lezen.

Af en toe stond erin dat het zijn verjaardag was en wat hij van zijn ouders had gekregen. Toen stond er iets in over wat er tussen zijn ouders speelde.

vanavond hadden papa en mama ruzie. Ze schreeuwden tegen elkaar. Ik ging onder aan de trap zitten om het beter te kunnen horen. Mama schreeuwde dat papa het met anderen deed. Ze zei niet wat hij dan deed. Hij riep dat ze een uitgezakt lichaam had en niet voor zichzelf zorgde. Hij kon het niet meer met haar. Als ze wilde dat hij bij haar bleef dan moest ze maar accepteren dat hij af en toe buiten het potje piste. Ik snap er niks van, waarom kan hij niet gewoon thuis plassen? Waar kan hij last van hebben als hij niet meer zonder knoeien kan plassen? Ik ben naar bed gegaan, ik zal het mama wel eens vragen.

Ze moest erom grinniken. Dit was voor een klein kind natuurlijk geheimtaal. Ze bladerde en las verder, het was veel van hetzelfde. Op een bepaald moment, hij was toen al 14 jaar, ging het misbruik een stap verder, misschien al eerder.

Het moest vanavond weer gebeuren. Mijn piemel kan heel stijf worden

en dan moet ik hem in haar spleet stoppen en heel erg op en neer gaan. Dat vind ze ontzettend fijn, zei ze. Maar vandaag gebeurde er iets raars. Ik werd er zelf erg opgewonden van. Ik kreeg een heel raar gevoel, een gevoel dat ik eigenlijk best lekker vond. Mama had dat in de gaten en ze pakte mijn billen, begon er in te knijpen en mij heel erg te helpen met op en neer gaan. Ineens gebeurde er iets heel raars, het leek net of er iets uit mijn piemel kwam. Toen kreeg ik een nog lekkerder gevoel. Toen dat ophield pakte mama mij heel stevig vast en fluisterde dat ik nu een echte man was geworden. Ik wist niet wat ze bedoelde.

Weer een paar bladzijden verder las ze dat hij had uitgezocht wat er met hem gebeurd was. Het stond in een boekje in de bieb, dat hij daar gelezen had. Maar er stond meer in dat boekje en ook in andere boekjes die hij gelezen had. Het was helemaal fout wat hij met zijn moeder deed, dat hoorde helemaal niet. Dat moest je doen met een meisje als je van haar hield en getrouwd was.

Ze maakte uit zijn aantekeningen op dat hij zich ging verzetten tegen zijn moeder en zich bewust werd wat ze eigenlijk met hem had gedaan. Zijn mening over zijn moeder veranderde nu per bladzijde en sloeg om in haatgevoelens.

Toen ze de voorlaatste bladzijde las sloeg de schrik haar om het hart. Dit had hij echt gedaan? Ze las het een paar keer en haar ogen lichtten op.

Eindelijk had ik mijn kans. Ze lag in bad en we waren alleen thuis. Ik moest nu ingrijpen, anders zou ik nooit meer met mijzelf kunnen leven. Iedere keer als ik haar zag werd mijn keel dichtgeknepen. Ik haatte haar. Wat zij mij had aangedaan vond ik zo vies, ik wist niet of ik ooit nog wel een meisje zou kunnen aanraken. Maar nu had ik de kans. Ik liep op mijn tenen naar haar slaapkamer, pakte de föhn en het verlengsnoer, stak de stekker in het stopcontact, liep naar de badkamer, zette de föhn aan en gooide hem in het bad. Ik zag mijn moeder heftige bewegingen maken en mij met verschrikte, grote ogen aankijken. Even later zakte ze onderuit en bleef half onder water liggen. Ik haalde het verlengsnoer weg en stak de föhn in het stopcontact in de badkamer. Ik liet haar liggen en ging de stad in.

Hij was 16 jaar toen het gebeurde, een leeftijd waarop hij al heel goed wist wat hij deed. Toen hij later weer thuis kwam deed hij alsof hij zijn moeder zo gevonden had en belde de politie. Iedereen ging uit van een ongeluk, maar hij wist wel beter.

Meer hoefde ze niet te lezen. Dus haar vriend was jarenlang door zijn moeder misbruikt, of zeg maar verkracht, en had haar uiteindelijk vermoord.

Nu begreep ze ook waarom hij zo'n moeite had om haar vast te pakken en al helemaal om met haar naar bed te gaan. Hij moest enorm gefrustreerd en getraumatiseerd zijn. Dit beloofde weinig goeds voor de toekomst. Wilde ze wel met zo'n getraumatiseerde man een relatie?

Toen ze dit nog niet wist, was ze echt gek op hem, gewoon hartstikke verliefd en hij op haar. Ze had al eerder een vriendje gehad, maar nu wist ze pas wat verliefdheid echt betekende. Moest ze dat opgeven, dat gelukzalige gevoel als ze hem zag, als ze bij hem was? Zijn knappe kop, zijn bedwelmende lach en zijn innemende stem, moest ze daar afscheid van nemen? Kon ze het opbrengen om daar een streep onder te zetten zonder maanden lang met harteer te moeten rondlopen?

Ze zat in dubio, sloot haar ogen en dacht lang na. Hij had nu al moeite met haar vast te houden, wilde

of kon haar niet echt knuffelen. Dat had ze voor lief genomen, dat zou vanzelf wel beter gaan, dacht ze, maar nu begreep ze waar zijn afstandelijkheid vandaan kwam. Het was een leuke knul, maar relationeel gestoord, begreep ze nu. Ze woog de argumenten zorgvuldig af. Kon ze dit aan? Wat kon deze ervaring later voor invloed op hem hebben? Hoe zou hij nu zelf aankijken tegen de moord op zijn moeder? Zou hij zichzelf nu zien als moordenaar? Hij was toen al wel 16, wist dus wat hij deed. Het hele idee beangstigde haar. Al zou hij over deze ervaring heen zijn, ze was bang dat die zich nu in haar hoofd zou vastzetten. Kon ze hem vanaf nu nog wel open en eerlijk in de ogen kijken?

Dit kon ze niet aan, wist ze, dit zou hun relatie veel te zwaar gaan belasten, zeker nu ze dit allemaal wist en hij niet wist dat zij het wist. Ze zou het wel eens heel moeilijk kunnen krijgen om er op een goede manier mee om te gaan. Haar verstand en haar hart moesten dit duel nu uitvechten.

Stap voor stap kreeg het gevoel de overhand dat dit wel eens een té grote belasting kon worden voor hun relatie, dat een fijne toekomst met hem er niet meer in leek te zitten. De kennis die ze nu had zou bij alles wat ze met hem deed door haar hoofd blijven gonzen. Dat kon ze niet volhouden en dat verdiende hij niet. Ze moest eerlijk zijn, tegenover hem maar vooral tegenover zichzelf. Terwijl haar beslissing zich vormde, had ze wel met hem te doen. Zou hij hier ooit overheen komen? Ze wist zeker dat zij hem hier niet bij kon, maar ook niet wilde, helpen. Hij had hulp nodig, van een psychiater, niet van haar. Een paar minuten later hakte ze de knoop door.

Ze schreef een kort briefje dat ze het niet meer zag zitten en wenste hem alle goeds. Ze legde het op zijn bed met de sleutel van zijn kamer ernaast. Op het moment dat ze het schriftje terug wilde leggen in de lade, bedacht ze in een opwelling dat het misschien voor iedereen beter was als ze het schriftje meenam. Een eventuele nieuwe vriendin hoefde dit dan niet in handen te krijgen en misschien zou het er dan ook minder toe doen. Ze stopte het snel in haar tas en ging weg.

Nadat ze zijn kamer verlaten had en op de fiets naar haar eigen kamer reed, had ze enorme behoefte aan een drankje. Ze was erg opgewonden, misschien ook wel wat overstuurd over wat ze nu allemaal gelezen had. Ze ging bij de eerste de beste kroeg die ze tegenkwam naar binnen en bestelde een biertje. Dat had ze nu even nodig.

Ze pakte het schriftje uit haar tas en bladerde er weer doorheen. Ze kon het nog steeds niet geloven, wat een verhaal! Was dit nu zijn leven geweest? Toen hij oud genoeg was had hij niet besloten zijn moeder de waarheid eens goed in te wrijven en afstand van haar te nemen, maar had hij haar doelbewust en weloverwogen vermoord. Hij had het dus in zich om iemand te vermoorden. Dat maakt van hem een moordenaar, ook al had hij misschien heel goede redenen voor deze daad, maar moord is moord. Terwijl ze dit zo overwoog, liepen de rillingen over haar rug.

Hij was 16 toen hij zijn moeder vermoordde, dat was pas 5 jaar geleden! Niet zo lang dus. Waar zou hij nog meer toe in staat zijn? Eenmaal een grens overschreden, altijd bereid er nog een keer een te overschrijden? Zat dat zo? Of was dit iets wat door de omstandigheden toevallig zo kon gebeuren? Zou hij er nog vaak aan denken? Op een bepaalde manier had ze het gevoel dat ze was ontsnapt. Raar eigenlijk, hij leek zo lief, zo voorkomend, zo belangstellend en zorgzaam, maar onder de oppervlakte moet het flink geborrelt hebben. Ze was blij dat ze het had uit gemaakt. Ze wilde hem nooit meer ontmoeten. Als ze hem weer zou zien, zou ze voor haar gevoel naar een moordenaar kijken. Bij de gedachte alleen al, kreeg ze koude rillingen.